

Föld

*Te mindenhol létezel, Föld,
kerekek gyötörnek, fények fürdetnek,
óceánok omlasztanak,
de én egy bizonyos helyről,
bizonyos időből ismerlek:
a juhnyájak alatt ballagtál,
ahogyan a felhők vonulnak,
égő lámpát hagyva maguk után
meg halotti csöndet
a szilvafák ágai között.
Kiváltképp egy agyaggödörből ismerlek —
tojásdad lövedékeket gyúrtam,
fűzfavesszők hegyébe tettem őket,
derűs napokon az égnek hajítottam
olyan magasra — amire leestek,
a kietlen ég útjain kővé váltak, szikkadt glóbuszokká.
Aztán meg otthon, ősszel,
kései gombát sütöttünk magunkban, egy fekete kályhán,
a füst mint az élet szállt ki lassan a kéményen,
s egyszerre arra ébredtünk hajnalban, hogy
bennrekesztett a havazás — senki se tudta,
kijutunk-e még valaha.
A házunk előtt pucéran háltál a fagyban,
topogásommal melengettelek.
Márciusban újra előntöttek a vizek,
megint azt hittem, sose látjuk egymást viszont...
Te mindenhol létezel, Föld,
kerekek gyötörnek, fények fürdetnek,
óceánok omlasztanak,
de én egy bizonyos helyről,
bizonyos időből ismerlek.*

Jancsik Pál fordítása